19/07/2025

Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ: Ένας αγιασμένος στάρετς της ρωσικής Ορθοδοξίας

/ Γνώμες

- Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

Μεγάλη μερίδα του αγιολογίου της Εκκλησίας μας ανήκει στη ρωσική Ορθοδοξία, η οποία αποτέλεσε και αποτελεί μια ακένωτη πηγή ανάδειξης αγίων. Ένας από αυτούς είναι και ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, ο μεγάλος ασκητής και στάρετς.

Γεννήθηκε στα 1759 στην πόλη Κουρκ και το βαπτιστικό του όνομα ήταν Πρόχορος. Οι φτωχοί αλλά ευσεβείς γονείς του του ενέπνευσαν την ευσέβεια. Έμεινε στον τόπο του ως τα δεκαεννιά του χρόνια και κατόπιν πήρε την απόφαση να γίνει μοναχός και αποσύρθηκε στη Μονή του Σάρωφ. Ενώ ακόμη ήταν δόκιμος αρρώστησε βαριά από υδρωπικία και θεραπεύτηκε θαυματουργικά από τη Θεοτόκο. Το 1786 εκάρη μοναχός και έλαβε το όνομα Σεραφείμ. Την ίδια χρονιά χειροτονήθηκε διάκονος και μετά από επτά χρόνια πρεσβύτερος. Η άσκηση, η προσευχή και η κάθαρση τον αξίωσαν να βλέπει την ώρα της Θείας Λειτουργίας θαυμαστά οράματα, να πετά στα ουράνια και να ακούει αγγελικές μελωδίες.

Ένα χρόνο μετά τη χειροτονία του ζήτησε από τον ηγούμενο της Μονής να αποσυρθεί σε ερημική περιοχή για να αφοσιωθεί στην ησυχία, την προσευχή και στη σιωπή. Εγκαταστάθηκε στο βάθος ενός πυκνού δάσους, ζώντας ως άγγελος για δεκαέξι χρόνια. Πάνω σε μια μεγάλη πέτρα προσευχόταν αδιάκοπα. Λέγεται πως πάνω σ’ αυτή πέρασε χίλιες νύχτες προσευχόμενος! Παράλληλα μελετούσε ακατάπαυτα την Αγία Γραφή, την οποία θεωρούσε ως την τροφή της ψυχής του. Είχε συνεχώς στο μυαλό του τη μορφή της Θεοτόκου, την οποία είχε ως προστάτη και συντροφιά του στην ερημία του δάσους. Η τροφή του αποτελούνταν από άγρια χόρτα και φρούτα του δάσους.

Τρεις φορές αντιμετώπισε επιθέσεις ληστών, οι οποίοι του άρπαζαν ό, τι είχε στην καλύβα του και τον τραυμάτιζαν βαριά. Όμως η Κυρία Θεοτόκος, η μόνιμη συντροφιά και προστασία του, τον προστάτευε από το θάνατο και τον θεράπευε θαυματουργικά. Φανερό δείγμα της αγιότητάς του ήταν η φιλία του με τα πουλιά και τα άγρια ζώα του δάσους. Μια πελώρια γκρίζα αρκούδα ερχόταν καθημερινά στην καλύβα του και φιλεύονταν από τα αγιασμένα χέρια του! Ο αγιασμένος ασκητής Σεραφείμ ζούσε την προπτωτική παραδείσια κατάσταση των πρωτοπλάστων!

Στα 1810 αποφάσισε να επιστρέψει στη Μονή του Σάρωφ, μένοντας έγκλειστος στο κελί του, ασκώντας την αρετή της σιωπής και της ησυχίας. Ατέλειωτες ώρες έμεινε εκστατικός, ζώντας ουράνιες πνευματικές εμπειρίες, για τις οποίες δε μιλούσε σε κανέναν από ταπείνωση. Απέφευγε να δέχεται κόσμο. Όμως αργότερα σε ηλικία 56 ετών άνοιξε το κελί του και άρχισε να δέχεται επισκέψεις. Ένοιωσε ώριμος πια να βοηθήσει πνευματικά τους συνάνθρωπους του. Η φήμη του ως φωτισμένου αγίου έφτασε μακριά και για τούτο πλήθος πονεμένων και ταλαιπωρημένων ανθρώπων έφταναν ως το κελί του για να πάρουν την ευλογία του, τις πνευματικές του νουθεσίες και να παρηγορηθούν. Όμως για δέκα ακόμη χρόνια δεν είχε βγει από το κελί του.

Στα 1825, ήδη 66 χρονών, είδε σε όραμα τη Θεοτόκο, η οποία του υπόδειξε να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στη διακονία των πιστών, να γίνει στάρετς, δηλαδή πνευματικός καθοδηγητής και δάσκαλος. Χιλιάδες διψασμένες ψυχές συνέρρεαν στο ταπεινό κελί του για να βρουν γαλήνη και σωτηρία. Όσοι δε μπορούσαν να πάνε αυτοπροσώπως επικοινωνούσαν με επιστολές.

Δεν απόπαιρνε κανέναν, ούτε τους μεγάλους αμαρτωλούς. Αλλά, ως έμπειρος πνευματικός ιατρός, εισχωρούσε στα βάθη των ψυχών και ξετρύπωνε τις ολέθριες αιτίες που τους βασάνιζαν. Τους μύρωνε με λάδι από το ακοίμητο κανδήλι της Παναγίας και τους ευλογούσε. Μια μυστική δύναμη τους διαπερνούσε και τους

μεταμόρφωνε σε ειρηνικούς και πράους ανθρώπους. Έφευγαν με την καρδιά τους γεμάτη από τη χάρη του Θεού, που σκορπούσε ο άγιος Σεραφείμ, ως πολύτιμο δοχείο της. Επέστρεφαν στα σπίτια τους αλλαγμένοι και ζούσαν πλέον με μετάνοια και ελπίδα στο Θεό.

Είχε αξιωθεί από το Θεό να έχει προορατικό χάρισμα, μπορούσε να διαβάζει τα μυστικά των ψυχών των ανθρώπων και να τις θεραπεύει. Μιλούσε στους αναρίθμητους επισκέπτες του σαν να τους γνώριζε από παλιά και να ήξερε τα μυστικά τους! Απαντούσε σε επιστολές, που δεν τις είχε ανοίξει και διαβάσει! Ο Θεός τον αξίωσε να κάνει στο όνομά Του και θαύματα. Πλήθος αρρώστων βρήκαν τη γιατρειά τους, επισκεπτόμενοι τον άγιο.

Ο άγιος Σεραφείμ ήταν λουσμένος από το Άγιο Πνεύμα και εξέπεμπε τις άκτιστες ενέργειές Του. Στους επισκέπτες του συνήθιζε να λέει: «ο πραγματικός σκοπός της χριστιανικής ζωής είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος». Δίδασκε πως η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας εκδηλώνεται ως ειρήνη. Ζούσε επίσης οντολογικά το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού. Μιλούσε γι’ αυτή και χαιρετούσε τους επισκέπτες του αποκλειστικά με το «Χριστός Ανέστη χαρά μου»! Κάθε φορά που κοινωνούσε έψαλλε τον κανόνα του Πάσχα: «Αναστάσεως ημέρα…»!

Στις 2 Ιανουαρίου του 1833 βρέθηκε νεκρός στο κελί του, γονατισμένος την ώρα που προσευχόταν και είχε τα μάτια του προσηλωμένα στην εικόνα της Θεοτόκου. Την προηγούμενη ημέρα είχε αποχαιρετήσει τους αδελφούς του και είχε κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων. Το 1903 έγινε η αγιοκατάταξή του και η μνήμη του ορίστηκε στις 2 Ιανουαρίου, την ημέρα της οσιακής κοίμησής του και στις 19 Ιουλίου, την ημέρα ανακομιδής του ιερού των λειψάνων, τα οποία επί κομουνισμού είχαν εξαφανιστεί. Όμως το 1990 βρέθηκαν και αποτελούν πηγή αγιασμού των Ορθοδόξων πιστών.

Ο άγιος Σεραφείμ ανήκει στους μεγάλους μυστικούς αγίους της Εκκλησίας μας, ο

οποίος, με τον προσωπικό του αγώνα κατέστη δοχείο των ακτίστων ενεργειών του Θεού. Ας έχουμε τις αέναες πρεσβείες του στο θρόνο της μεγαλοσύνης του Θεού, τις έχουμε απόλυτη ανάγκη!

Πηγή: www.pemptousia.gr